

Meditacions: Diumenge Tercer d'Advent (Cicle A)

Reflexió per meditar el diumenge de la tercera setmana d'Advent. Els temes proposats són: l'alegria plena prové de Jesús; la humilitat del Baptista; petits actes de servei per sembrar pau i alegria.

«VIVIU SEMPRE contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents! El Senyor és a prop» (*Fl* 4, 4-5). En la litúrgia de l'Església, el tercer diumenge d'Advent és conegut com a diumenge «*gaudete*» o «de l'alegria», i se'ns convida a reflexionar sobre la

causa del nostre goig. Tots, en el més profund de la nostra ànima, anhelem ser feliços. No obstant això, de vegades busquem aquesta alegria només en aspectes parcials de la nostra vida: en posseir certs béns materials, en el reconeixement social que rebem, en adquirir algun tipus de qualitat o en una vida familiar serena. Tot això és bo, sens dubte, però sant Pau ens recorda que aquestes alegries només arriben a la seva plenitud quan estan arrelades en la felicitat que ens regala Jesús: «Viviu sempre contents en el Senyor».

El profeta Isaïes, per la seva banda, convida amb força el seu poble a viure amb alegria, malgrat les insídies dels enemics o de les nombroses vegades que s'ha allunyat del seu Déu: «Que s'alegrin el desert i la terra eixuta, que l'estepa exulti i floreixi!» (*Is* 35, 1). També nosaltres, fins i tot quan s'insinuen les

temptacions o quan estem cansats, podem conservar aquesta alegria en el fons dels nostres cors. I aquesta possibilitat, gràcies a la proximitat de Crist, és el que celebrem per Nadal.

L'alegria «és la respiració, la manera d'expressar-se del cristià»^[1]. Així com la respiració és la primera manifestació de la vida, l'alegria sincera és una manifestació que Jesús ofereix una resposta autèntica als anhels profunds del nostre cor. «Enrobustiu les mans cansades, afermeu els genolls vacil·lants. Digueu als qui defalleixen: Sigueu valents, no tingueu por!» (Is 35, 3-4), continua dient el profeta Isaïes en la primera lectura d'avui. Déu, d'una manera sorprenent, manifesta més alegria pel Nadal de la que tenim nosaltres mateixos: així de gran és el seu anhel per trobar un espai en la nostra vida.

JOAN BAPTISTA ens acompanya durant gran part del temps d'Advent. Hi veiem encarnada una virtut indispensable per gaudir d'aquesta alegria perdurable: la humilitat. Tota la seva vida va ser dirigida a preparar als homes l'arribada del Messies. Per això, quan era a la presó i sentia els prodigis que realitzava el Crist, «envià els seus deixebles a preguntar-li: ¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?» (*Mt* 11, 2-3). Jesús, després de descriure les obres que ha realitzat, va pronunciar aquest elogi al seu cosí: «És aquell de qui diu l'Escriptura: Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí. Us ho asseguro: entre els nascuts de dona no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista» (*Mt* 11, 10-11).

La humilitat ens ajuda a orientar la nostra existència cap a la grandesa de Déu. La supèrbia, per la seva

banda, «no creu possible que Déu sigui tan gran que pugui fer-se petit, que es pugui acostar veritablement a nosaltres»^[2]. En canvi, qui és humil, sense negar els propis talents ni perdre la motivació per treballar de la millor manera possible, troba la seva alegria a inclinar-se davant un nen, com ho van fer els reis d'Orient o els pastors.

La virtut de la humilitat ens ensenya que l'únic judici important és el d'un Déu que se'ns mostra en el rostre d'un nen. Cada vegada que ens acostem, a través de l'oració, a l'amor concret de Jesús, ens alliberem dels judicis sobre nosaltres mateixos, que moltes vegades no es corresponen amb la realitat i acaben per robar-nos la pau. Descubrim que Déu ens vol no pel que fem o pel que deixem de fer, sinó pel que som: els seus fills. I també ens ajuda a no jutjar els altres. A Betlem podem convertir la nostra mirada en una mirada més

humil, per després ser font de pau i d'alegria en els qui ens envolten.

SANT JOSEPMARIA resumia les tasques d'un apòstol a «semprear la pau i l'alegria»^[3]. La humilitat de saber-nos sembradors d'una gran notícia que ve de Déu ens portarà a no cansar-nos de difondre l'Evangeli. En moltes ocasions n'hi haurà prou amb el nostre somriure davant una adversitat; en altres, la comprensió que manifestem davant el problema d'un ésser estimat... «L'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria»^[4].

El nostre testimoni cristià no es dirigeix contra res ni contra ningú, sinó que és la manifestació de la humilitat d'un Déu que ha volgut fer-se home perquè tots poguessin trobar-lo. Com a humils deixebles seus, volem contribuir amb aquell anunci: cadascun dels nostres gestos d'afecte pot ser font i renovació de l'alegria de l'ambient en què ens trobem; Jesús vol néixer en els altres a través de les nostres petites obres d'amor.

La Mare de Déu és *causa nostrae laetitiae*, sempre ens porta alegria. Li podem demanar que, com el Baptista, sapiguem aplanar els camins del Senyor. Amb ella «hem d'omplir de llum el món, perquè el nostre ha de ser un servei fet amb alegria. Que on hi hagi un fill de Déu en la seva Obra no hi manqui aquest bon humor, que és fruit de la pau interior. De la pau interior i del lliurament: donar-se al servei dels

altres és d'una eficàcia tal, que Déu el premia amb una humilitat plena de goig espiritual»^[5].

[1] Francesc, Homilia, 28-V-2018.

[2] Benet XVI, Homilia, 6-I-2010.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 120.

[4] Francesc, *Evangelii Gaudium*, n. 1.

[5] Sant Josepmaria, Carta 24-III-1930, n. 22.
